

Woto

Leuvens Studentenweekblad
Jaargang 15, '88-'89
Nr. 17, dd. 30 januari 1989
ISSN: 0773-5162
Wekelijks

Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie
Verantw. Uitg.: Caria Fosseels
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
☎ 016/22.44.38
Verschijnt niet van juni tot augustus

Eredoktoraat voor Derrida

Het weefsel van de metafysika

Met het toekennen van een eredoktoraat aan de Franse denker Jacques Derrida, huldigt onze Alma Mater de schepper van een bijzonder eigenzinnige filosofie, die niet meteen in het verlengde van de Westerse metafysika kan worden geplaatst. Derrida's leer van de *dekonstruktie* heeft schokgolven veroorzaakt. Dat zij nog altijd contro-versies oproept mocht zeer recent blijken uit de nieuwe roman van Umberto Eco, 'De slinger van Foucault', die onder andere als een regelrechte aanval op de dekonstruktie kan worden gelezen. Met andere woorden, Derrida is 'in'.

In meer dan één opzicht wijkt het denken van Jacques Derrida af van het filosoferen in de gebruikelijke zin van het woord, dat wil zeggen het 'wijsgerig denken over de dingen'. Derrida is namelijk niet de schepper van een systeem, een heel eigen leer zoals die werd opgebouwd door mensen als Plato,

Thomas, Kant en Hegel. Derrida is geen knutselaar die door te redeneren een bouwwerk in elkaar steekt en dat bouwen argumenteert. In zijn teksten wordt weinig beweerd en verdedigd.

In plaats van een heel eigen filosofie te scheppen, houdt Derrida zich bezig met systemen die door anderen werden uitgedacht. Hun denken werd ons overgeleverd in de vorm van teksten. Aristoteles, Rousseau, Nietzsche, noem maar op: allen komen tot ons via hetgeen zij geschreven hebben. Dit op de voorgrond brengen van de zogenaamde *tekstualiteit* is het belangrijkste kenmerk van het denken van Derrida.

Kontrolle

Die tekstualiteit nu is een problematisch begrip. Zij roept vragen op omtrent het schrijven en het lezen. De vragen die Derrida formuleert en de bedenkingen die hij daarbij maakt zijn van die aard, dat het hele Westerse denken erdoor op zijn kop werd gezet. Meer nog: met zijn dekonstruktisme, dat een nieuwe manier van lezen en schrijven inhoudt, slaagde Derrida erin onze filosofische traditie danig te ondergraven.

vervolg op p. 7

AKADEMISCHE SENAAT

Het patroonsfeest van de universiteit op donderdag 2 februari staat dit jaar niet alleen in het teken van de eredoktoraten, maar mag zich ook verheugen op een zogenaamde *Akademische Senaat*. Een Akademische Senaat is een vergadering waar naast de Akademische Raad van de KUL, ook alle leden van de fakulteitsraden aanwezig zijn. Hij wordt voorgezeten door de rektor. Volgens het reglement van de KUL moet zo'n senaat minstens eenmaal per jaar vergaderen op de eerste maandag van oktober. Tijdens die vergadering brengt de rektor verslag uit over het afgelopen academiejaar en licht hij het beleid tijdens het nieuwe jaar toe. Ook het financieel beleid van de universiteit wordt onder de loep genomen. Naast die senaat in het begin van het jaar voorziet het reglement ook in de mogelijkheid om een buitengewone Akademische Senaat samen te roepen.

Maar vreemd genoeg is bij ons weten geen van beide vergaderingen de laatste dertig tot veertig jaar bij elkaar geweest. Donderdag is het dan toch zover. De Akademische Raad besliste begin januari namelijk om een buitengewone Akademische Senaat samen te roepen. Alleen is het helemaal niet duidelijk waarom dat nu zo ineens gebeurt. Het initiatief om een senaat bij elkaar te roepen komt in eerste instantie van rektor Dillemans. In zijn verkiezingsprogramma van

1985 had hij namelijk opgenomen dat hij de Akademische Senaat zou samenroepen. Met de verkiezingen van volgend jaar in het vooruitzicht wordt het dus tijd dat hij die belofte nakomt. Maar dat is hopelijk, en waarschijnlijk, niet de enige reden.

Op het rektorat wist men ons, bij monde van vice-rektor Deruyttere namelijk te vertellen dat het niet de bedoeling is over het verleden of het heden van de universiteit te praten, maar wel over de toekomst. En Dillemans kennende zou het wel eens goed kunnen dat hij weer met plannen voor onderwijsvernieuwing rondloopt waarvoor hij het fiat van de hele universiteit wil hebben. Iets voor de Kulak misschien? Of polyvalente kandidaturen? Op het rektorat wilde men niets kwijt. En een agenda van de vergadering bleek niet te raadplegen, gewoon omdat die er niet is. Iedereen mag donderdag voorstellen indienen waarover dan gezamenlijk gediskussieerd kan worden. Wel een vreemde procedure voor een vergadering die eens in de vijftig jaar samenkomt.

De studentenvertegenwoordigers zijn alleszins van plan om ook met voorstellen en opmerkingen naar voren te komen. Op Kringraad wordt in de loop van de week beslist welke onderwerpen aangekaart zullen worden. Akademische graden, studietoelagen, polyvalente kandidaturen, aanvullend universitair onderwijs... Keuze genoeg in elk geval. (EP)

Pannekoek

De sympathieke jongens en meisjes van Student Aid hebben nu zelfs onze ogen geopend: niet alle negertjes hebben het slecht. Er zijn ginds nog landen waar het mooi is om te leven. En dat mag wel eens gevierd worden. Met pannekoeken, dronken gelal en BMX-fietsjes, bijvoorbeeld. Kunnen we die alternatieve jongens eindelijk eens van antwoord dienen op hun donderpreken over schendingen van mensenrechten, corruptie en hongersnood. Gedaan met doemdenken, laat de champagne aanrukken verdorie, op pagina 2.

Leysen

Voor zijn naamgenoot hebben wij een ontzaglijke bewondering. De uitstraling van die man, zijn mensgericht bedrijfsbedrijf, zijn spraakbrek. Van een andere en vlottere tongriem gesneden is Johan. Akteur, ex-Rubens en sinds kort versierd op wijsgerig tuig, Ludwig Wittgenstein met name. Hoe Leysen door het bos de bomen niet meer zag en meteen een kaalslag aanrichtte, berichten wij op pagina 4.

Zaad

Het is gewoon niet rechtvaardig. Dan zitten wij al drie academiejaar lang op droog zaad: wij vrijen nooit, wij paffen niet, wij drinken geen champagne. Wij zijn verstandig, kortom. Wij dorsten naar grote onderscheidingen. Wij willen de wereld zien. En liefst op andermans kosten. En wat vernemen wij nu? Die blaaskaken - allemaal bissers zeker? - van Kringraad willen ons dat beletten. Maar dan kennen ze ons nog niet, op pagina 3

Respekt

Er zijn van die mensen - wij persoonlijk hebben er een grondige hekel aan - die nooit op tijd kunnen komen. Neem nu die Brailovskis: krijgt in eredoktoraat in 1981 en verwaardigt het zich acht jaar later om dat eindelijk eens op te komen halen. Maar kom, wij zijn breeddenkend en vergevingsgezind. Laat de champagne aanrukken op pagina 7.

Een Palestijnse jongen in een ziekenhuisbed. Een 'high-velocity-kogel' uit een Israëlisch geweer kostte hem z'n been.

Palestijnse jongeren onder vuur

Het dodelijk effect van traangas en kogels

De Palestijnen vergelijken zich soms met kaktussen, planten waar het in de door Israël bezette gebieden (Gaza en de Westbank) van krioelt. Het punt van overeenkomst is de onuitroeibaarheid van beide soorten. Na meer dan één jaar 'Intifadah' en honderden Palestijnse doden gaat de Stenoorlog onverminderd voort. Met hetzelfde entoesiasme en dezelfde hevigheid, zegt Geert Van Moorter, een Belgische arts die tussen 20 en 30 november deel uitmaakte van een medische delegatie op bezoek in Israël en de bezette gebieden. Deze drie-koppige delegatie bereide de komst voor van de uitgebreidere missie van dertien Belgische medici, die vorige week naar België terugkeerde. Teert Van Moorter was vorige week woensdag in Leuven om over zijn ervaringen te vertellen.

Sinds de Zesdaagse oorlog in 1967 houdt Israël Gaza en de Westbank bezet. Binnen bezet gebied leven ongeveer anderhalf miljoen Palestijnen. Daarvan heeft 55% het statuut van Palestijns vluchteling. 350.000 Palestijnen zijn ondergebracht in kampen. De bezetting van die gebieden houdt onder andere in dat de ordehandhaving gebeurt door militairen: Israëlische militairen patroillieren voortdurend door de straten. Ook vele 'settlers', inwoners van joodse nederzettingen in het gebied, lopen gewapend rond.

Trauma

Door het trauma van de tweede wereldoorlog heeft de rest van de wereld de joden vrij veel toegestaan. Volgens Geert Van Moorter vertonen de joodse wetten die het samenleven van Palestijnen en joden moeten regelen, nochtans gelijkaardige trekjes met het apartheidregime in Zuid-Afrika. Zo pendelen dagelijks 150.000 Palestijnse arbeiders van de bezette gebieden naar Israël, om daar als gastarbeider te gaan werken. Overnachtingen mogen ze er niet, want tussen één en vijf uur 's morgens is hun aanwezigheid in Israël verboden.

Er zijn nog andere overeenkomsten: in de bezette gebieden zijn de joodse nederzettingen met prikkeldraad en militaire bescherming omsingeld. Ze zijn uiteraard enkel voor joden toegankelijk. Het wegennet dat de Israël's hebben aangelegd tussen Israël en de bezette gebieden verbindt de joodse nederzettingen met elkaar. Aftakkingen naar de Palestijnse dorpen zijn er niet. Binnen de Joodse nederzettingen wordt de Israëlische wetgeving toegepast, terwijl de Palestijnen onderworpen zijn aan allerlei andere - vaak arbitraire - wetten. In Israël zelf leven 750.000 Palestijnen met Israëlisch staatsburgerschap. Ook zij worden behandeld als tweederangsburgers.

De Israël's boycotten ook alle mogelijke vormen van Palestijnse organisatie: de landbouw door het zaadgoed duurder te verkopen aan Palestijnen dan aan joden, de economie door de export van pompelmoezen uit de Gaza-streek te verbieden of te beperken. Zelfs afvalopaling langs de straten wordt soms verboden. Andere vormen van terreur in de bezette gebieden zijn het instellen van de avondklok of van een langdurig uitgaansverbod. Zo mocht een bepaalde

regio ooit z'n huis gedurende tweëntwintig dagen niet verlaten.

Tijdens die periodes kunnen de Palestijnse kinderen ook onmogelijk naar school. De Israëlische autoriteiten sluiten de scholen zelfs vaak. Het afgelopen jaar zijn de scholen minstens zes maanden gesloten geweest. Volgens Israël zijn de scholen broeihaarden van verzet. Geert Van Moorter wijst erop dat dit misschien voor universiteiten of hogescholen kan opgaan, maar zeker niet voor het lager onderwijs. Integendeel, hoe meer kinderen op school, hoe minder er in de straten met stenen gegooid kan worden. Palestijnen die hun kinderen thuis onderricht willen geven in kleine groepjes, worden beschuldigd van 'komplot-smederij'.

Pesterij

Reactie van de Palestijnen op al deze pesterijen kon niet uitblijven. Voor Geert Van Moorter kwam de 'Intifadah' dan ook niet onverwacht. Tijdens z'n verblijf heeft hij gemerkt dat de opstand trouwens zeer goed georganiseerd is. Het gaat niet enkel om 'stenengooidende kinderen'. Om de tien dagen wordt er een pamflet rondgedeeld met daarop de richtlijnen voor de komende weken. Meestal gaat het dan om stakingsakties. Die stakingen fungeren als een nationale vuist tegen de bezetting.

Geert Van Moorter heeft als arts verder vooral oog gehad voor de medische toestand in de bezette gebieden. Palestijnse dokters hadden om zo'n Westerse delegaties gevraagd op een conferentie van Niet-Gouvernementele Ontwikkelingsorganisaties (NGO's), onder supervisie van de UNO, in september 1988 in Genève. De 'Intifadah' heeft tegenreacties uitgelokt van het Israëlische leger. Daarbij wordt massaal gebruik gemaakt van traangas. Al is traangas in sommige gevallen een eufemistische term.

Geert Van Moorter: «Traangas lijkt in Europa een onschuldig middel. Ook bij ons wordt het gebruikt om betogingen te onderdrukken. Het effect is enkel dat je

vervolg op p. 6

JOORIS

Door:
Hendrik Delagrangé
Filip Dutoit
Geert Waegeman

JOORIS GAAT VREEMD

Student Aid '89

“Geen stickers en plantjes”

Student Aid haalde vorig jaar 4,5 miljoen op voor een stuwadam in Togo. Voor dit jaar werd een landbouwproject in Tanzania uitgekozen. De jonge organisatie wil ontwikkelingshulp populair maken, ook al gaat dat ten koste van de boodschap ervan. Of komt in dat laatste enige verandering? Dit jaar neemt Student Aid zich voor meer te letten op het inhoudelijke aspect, en bij het grote publiek meer expliciet solidariteit met de Derde Wereld te bepleiten.

Zoals de vorige jaren is er een taakverdeling. Student Aid gaat samenwerken met een organisatie die zelf projecten op poten zet en begeleidt. Student Aid zorgt namelijk alleen voor het geld. In tegenstelling tot de laatste twee jaar wordt echter niet meer samengewerkt met Vredeseilanden, maar met het veel minder bekende Coopibo (Coöperatie Internationale Bouworde). Daarvoor worden twee motieven aangevoerd. Ten eerste wil Student Aid zich nadrukkelijk onafhankelijk opstellen: het is niet de jeugdorganisatie van bijvoorbeeld Vre-

deseilanden. Verder is en blijft het de bedoeling van Student Aid het grote publiek in contact te brengen met ontwikkelingsamenwerking in al zijn vormen.

Politiek

Coopibo bestaat al zo'n 25 jaar en heeft zich tot nog toe uitsluitend beziggehouden met het uitvoeren van projecten. Er zijn al genoeg organisaties die de straat opgaan, zo luidt het argument. De laatste jaren is er echter verandering gekomen in die opvatting. Bij Coopibo is men er zich namelijk heel goed van bewust dat de projecten die zij en andere organisaties uitvoeren nooit het probleem van de onderontwikkeling zullen oplossen.

Daarvoor is een nieuwe Noord-Zuid-politiek nodig met onder meer rechtvaardige grondstoffenprijzen. Maar zo'n politieke ommekeer kan alleen als de westerse bevolking overtuigd is van de noodzaak daartoe. De bevolking moet dus sensibiliseerd worden, en een ontwikkelingsproject is daarvoor de gedroomde aanleiding.

De keuze van Coopibo en Student Aid is gevallen op een landbouwproject in Tanzania, in de buurt van het Kilimanjarogebergte. Meer bepaald gaat het om het aanpakken van ossen, het

verbeteren van irrigatiewerken en het aanleren van nieuwe landbouwtechnieken. Daarbij wordt altijd voor ogen gehouden dat de bevolking in staat gesteld moet worden het project uiteindelijk zelf te bestendigen.

Sympatiek

De motivering van de keuze voor Tanzania is op zijn zachtst gezegd merkwaardig. "Tanzania is een land om van te houden", werd ons op de persconferentie gezegd. Niet alleen heeft het land belangrijke toeristische troeven, maar ook politiek staat het goed aangeschreven. Tanzania heeft een zeldzaam stabiel regime, kent geen hongersnood en heeft in Nyerere een leider die internationaal goed staat aangeschreven.

Op de vraag wat dat 'sympatiek' voor motief is, en of landen die niet gezegend zijn met een arm-maar-proper-imago géén recht hebben op onze solidariteit, haastte men zich om ons te verzekeren dat dit absoluut niet de bedoeling is. Maar het grote publiek, dat niet spontaan geïnteresseerd is in de Derde Wereld, kan als eerste kennismaking best een bevestiging missen van de oude vooroordelen die we hebben als we over de Derde Wereld praten: burgeroorlog, inkompetente politici, schending van mensenrechten ... De herinnering aan de - zij het kortstondige - golf van solidariteit met Ethiopië is blijkbaar vergeten.

Lessen

De voorgaande acties van Student Aid waren weliswaar in financieel en publicitair opzicht succesvol, maar bleven niet zonder kritiek. Student Aid verkocht zich een beetje als de ideale ontwikkelingsorganisatie, wat indirect neerkwam op een negatieve kritiek op de reeds bestaande organisaties. Ook kwam het gebeuren nogal luideruchtig en arrogant over; het leek wel of de honger in de wereld gevierd werd. Kortom, de boodschap van solidariteit met de Derde Wereld raakte volgens velen op de achtergrond. De organisatoren hebben die kritiek ernstig genomen en beloven dit jaar een inhoudelijk sterkere actie te voeren. Al kan het ook dit jaar niet zonder hier en daar een taarten- of pannekoekenslag. De autonomie van de committees, heet dat dan.

Om te beginnen zal er op de controle-

LEZERS BRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvene (studenten)aktualiteit, en ondertekend zijn met naam, studietoestand en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ± 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort. Behoudens deze restrictie worden brieven geplaatst zoals ze ons bereiken.

Tofste kot (1)

Hier het korte relaas v/e verontwaardigd kot. Toen we hoorden van de wedstrijd 'tofstste kot' waren we er als de kippen bij om deel te nemen. Dat was nog eens een initiatief om U tegen te zeggen. Die week is ons kot van boven tot onder gepoest. Allerhande brochures en boekjes werden geraadpleegd om te weten wat kon en wat niet kon en ons kot bleek beter in orde dan we zelf dachten. We maakten de stoutste plannen als we luidop droomden van de stereo die er te winnen viel. We wisten zelfs al waar we hem zouden plaatsen. Er waren immers dingen genoeg die voor ons pleitten. Op welk kot kweekt men immers konijnen, of doet men aan opvang van daklozen (stutt-werking)? Is er nog een tweede kot dat een feestje kan organiseren met de mensen die de laatste 20 jaar op 't kot zaten? Een kot dat culturele uitstapjes doet? Dat wilden we wel eens weten!

Het heeft niet mogen zijn. Ze zijn ons vergeten! Niet het minste bezoekje hebben we gekregen (en naar 't schijnt zijn we niet de enigen.) Spijtig! Misschien heeft dit schrijven niet veel baat maar het moet ons van de lever. Misschien is het beter dat we volgende keer wat minder hard van stapel lopen.

Bavo Yervimp
namens Jole, Tiensevest 128

Tofste kot (2)

Naar aanleiding van de wedstrijd van 't tofstste kot die voorbij is, wou ik nog enkele kanttekeningen maken.

Voorreest wil ik een rechtzetting doen van het Veto-artikel van vorige week ten aanzien van het Justus Lipsiuscollege. Wij hebben de gang die ingeschreven had, aan een onderzoek onderworpen met een jury van één meisje, twee jongens. Het is inderdaad zo dat we het eerst niet van plan waren, omdat ze een "zware beperking in het binnenhuisreglement" hadden, nl. toegangsverbod tot

het andere geslacht.

Daarom hadden we eerst gewoon 's avonds laat een brief in de brievenbus gegooid, zoals we nog bij een aantal andere koten hebben gedaan die dezelfde beperking kenden. Geruchten alsof we er als meisjes aan de stoep zijn gezet, zijn ongegrond. Op een vrij moment van een andere 'jury-avond' hebben we het Justus Lipsiuscollege alsnog de kans gegeven op een confrontatie met de criteria van de kotwedstrijd. Je kan enthousiast zijn of niet over het systeem van het Justus Lipsiuscollege, wij hebben als jury een correcte beoordeling en informatie nagestreefd.

Ten tweede wil ik nog een bedenking kwijt bij de wooncultuur van het tofstste kot, Brusselsestraat 226. Wat de doorslag heeft gegeven, is niet dat ze vegetarisch koken, wel dat ze het de moeite waard vinden samen te koken. Ze rekenen op elkaar om de concrete afspraken van het 'kotboek' ook uit te voeren. Daarbij blijven ze niet steken in 'navelstaarderij' door een eenzijdige gerichtheid op de studies en op mekaar, maar ze kijken verder dan hun neus lang is; ze proberen hun verantwoordelijkheid op te nemen en voeling te hebben met wat in onze samenleving zo leeft.

Wij hopen dat deze wedstrijd heeft bijgedragen tot een veiliger en minder anoniem, onverschillig samenleven van studenten, wat toch onze streefdof is.

Annick De Smedt

nvdr: De versie die in Veto verschenen is, is ons meegegeven door de gangverantwoordelijke van de deelnemende gang van het Justus Lipsiuscollege. Toch blijft het vreemd dat de jury zonder te controleren aan het Justus Lipsiuscollege is voorbijgegaan, om dan op een andere avond op de stap terug te keren. De ontoegankelijkheid van het college voor meisjesstudenten was weliswaar een onoverkomelijke hinderpaal om de wedstrijd te winnen, maar niet om op andere vlakken (veiligheid, verhouding prijs-kwaliteit, ...) geëvalueerd te worden.

posten van de nationale liftactie meer informatie aanwezig zijn over het project waar alles om draait. Verder zullen er naar Gents voorbeeld in de zes universiteitssteden alternatieve lessen gegeven worden, waar de Tanzaniaanse gast van Student Aid en ontwikkelingshulpers het zullen hebben over een bepaald aspect van de situatie in Tanzania. Welk aspect precies hangt af van de wensen van het publiek.

Ook zullen er talk-shows gehouden

Luc Janssens

STUDENT-AID MET INTERNATIONALE BOUWORDE

Veto, jaargang 15 nr. 17 dd. 30 januari 1989

Redaktieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)

Hoofdredactie: Erik Paredis

Redaktiesekretaris: Carla Rosseels

Redaktie: Johan Reyniers, Jan Van der Linden

Doka: Hendrik Delagrangé

Lay-out en vormgeving: Chiel, Luc Janssens, Benoit Lannoo, Alexandra Melis,

Erik Paredis, Johan Reyniers, Carla Rosseels, Jan Van Der Linden,

Claudia Vandevelde, Tom Ysebaert

Tekeningen: Urbis

Medewerkers: Luc Janssens, An De Preter, Benoit Lannoo, Alexandra Melis,

Geert Sels, Claudia Vandevelde, Tom Ysebaert

Gewettigd afwezige: Filip Dutoit

Eindredactie: Benoit Lannoo

Oplage: 8000 eksemplaren

Zetwerk: Alfaset Leuven

Drukkerij: Rotatyp Brussel

Abonnementen: Studenten: 250,-; niet-studenten: 300,-; steun vanaf 600,-; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Agenda en Ad Valvas: ten laatste donderdag voor verschijnen om 18.00 uur op het redaktieadres bezorgen

Redaktievergadering: iedere vrijdagmiddag om 15.00 uur

Selektiekriteria voor Erasmusbeurzen

Een selectie door sekretareses

Erasmus, het plan voor de uitwisseling van Europese universiteitsstudenten, dat in 1986 door de Europese Commissie uit de grond gestampt werd, begint langzamerhand alle geesten te roeren. Overal zijn er nu Erasmusverantwoordelijken, -koördinatoren en -werkgroepen. En als je aan je jaargenoot vraagt wat hij volgend jaar precies denkt te doen, krijg je dikwijls het veelzeggende antwoord: "Erasmus". Leuk Alleen, wat als er straks meer kandidaten dan mogelijkheden zijn?

Het denk- en praatwerk rond het Erasmusproject heeft zich in de beginfase vooral rond praktische problemen geconcentreerd. De eerste bekommernis was het project van de grond krijgen; effectief studenten naar buitenlandse universiteiten zenden. Dat betekende bijvoorbeeld dat onderwijsprogramma's op elkaar afgestemd moesten worden en dat de wettelijke erkenning van in het buitenland gevolgde vakken gegarandeerd moest worden.

Dat betekende ook dat aan de taalproblemen gesleuteld moest worden. Een probleem dat aan Vlaamse universiteiten extra-aangrijp is, want het aantal Europeanen die Nederlands spreken is uitermate beperkt. Het gevaar bestaat dus dat Vlaanderen een 'voetnootje' in het Erasmusdossier wordt. Aangezien het nederlandsstalig universitair onderwijs weinig Europese studenten weet te bekoren, risikeran de eigen studenten ook nauwelijks van de uitwisseling te kunnen profiteren.

Veel

Wat niet wegneemt dat de ruime ruchtbaarheid die aan het Erasmusidee gegeven wordt, vele studenten aan het dromen heeft gezet. Het aantal kandidaten voor uitwisseling was vorig academiejaar nog vrij beperkt. Maar daar lijkt nu definitief verandering in gekomen te zijn. Aan de rechtsfaculteit bijvoorbeeld - wat de Erasmusuitwisseling betreft nog altijd zowat de koploper aan onze universiteit - rekent men erop volgend academiejaar zowat honderd studenten uit te zenden. Die honderd gelukkigen zullen geplukt moeten worden uit een driehonderdtal kandidaten.

Een verhouding van één uitwisseling op drie kandidaturen dus, en de kans zit er dik in dat die verhouding in de toekomst nog kleiner wordt, dat er met andere woorden nog meer kandidaturen zonder gevolg geklasseerd zullen moeten worden. Vraag is dan op welke basis dat gebeurt. Het wordt hoog tijd dat aan

selektiekriteria voor Erasmusbeurzen wordt gedacht.

Indien er geen sluitend systeem voor de selectie van Erasmusstudenten uitgedokterd wordt, is het gevaar namelijk niet denkbeeldig dat er enkel op basis van studieresultaten geselecteerd wordt. En naarmate de verhouding kandidaten-gedagiden nog krappert wordt, zou dat op termijn van het hele Erasmusproject een nieuw elite-project maken. Alleen de studenten met grote of grootste onderscheidingen zouden nog voor uitwisseling in aanmerking komen. Wat expliciet niet de bedoeling van het Erasmusgebeuren was. Het hele opzet wou de culturele integratie van Europese universiteitsstudenten bevorderen. Het was niet de intentie een nieuw idee voor de haantje-de-voorstel te lanceren.

Pool

Ook binnen Kringraad is een werkgroep-Erasmus opgericht. Die werkgroep nu is op de laatste Algemene Vergadering, afgelopen vrijdag, met een voorstel voor een selectieprocedure op de proppen gekomen. Een voorstel dat bij de Kringraders op vrij algemene instemming kon rekenen, en dat na een kleine amendering werd goedgekeurd.

Het voorstel vertrekt van de bekommernis om de selectie te maken via een drietal realistische en objectieve criteria: de talenkennis, de motivatie en het non-risico-student zijn. Het was in feite de bedoeling ook rekening te houden met de kennis van het land waar men wil gaan studeren. Die kennis van land en cultuur zou trouwens ook een aspect uit de motivatie van de kandidaat-Erasmusstudent kunnen zijn. Maar omdat de evaluatie de kennis van land en cultuur makkelijk zou vervallen in een soort Van Pool tot Evenaar-spelletjes, is in het voorstel dan toch van dat vierde element afgezien.

Nu stelt zich de vraag hoe de drie overblijvende elementen (talenkennis, motivatie en non-risico-student zijn) in een selectieprocedure geëvalueerd moeten worden, en of ze alledrie een even zware rol moeten spelen. Want vooral de elementen motivatie en non-risico-student, kunnen lang niet onschuldig genoemd worden. Hoe moet je in hemelsnaam een motivatie evalueren, en hoe houd je die evaluatie enigszins objectief? En wat betreft de eis dat de kandidaat voor een Erasmusuitwisseling voldoende garanties biedt dat zijn slaagkansen door eventuele praktische problemen in het gastland niet in het gedrang komen: hoe vermijd je dat men in praktijk toch slechts met studieresultaten rekening houdt?

Mini

Er zijn op Kringraad stemmen opgegaan om het non-risico-aspect in eerste instantie niet in rekening te brengen, en slechts mee te laten spelen als twee kandidaten wat talenkennis of motivatie betreft even goed blijken te zijn. Maar omdat de evaluatie van een motivatie zo subjectief dreigt te zijn, en omdat in het voorstel nergens studiepercentages te pas komen, werden die bezwaren niet weerhouden.

Wat houdt dat voorstel dan precies in? Welnu, aan elke kandidaat-Erasmusstudent zou per beurs waarvoor hij zich kandidaat stelt (maksimaal drie per student) gevraagd worden een minidossierje samen te stellen. In zo'n minidossierje gegevens ook een attest van talenkennis moeten steken, een uitgeschreven motivatie van maksimum één bladzijde en de melding of de kandidaat in de afgelopen twee academiejaren in eerste of in tweede zit geslaagd was.

Op die drie elementen zouden dan punten van één tot vier geplaatst moeten worden. Voor de talenkennis refereert men naar de nivo-testen die door het Centrum voor Levende Talen (CLT) georganiseerd worden. (Het spreekt vanzelf dat op het CLT dergelijke testen dan ook het hele jaar door afgenomen zouden moeten worden.) Wie voor de taal van het land waar hij naartoe wil toegelaten wordt tot het CLT-nivo 2, krijgt twee punten. Voor een toelating op nivo 3 krijgt hij drie punten, en wie nivo 4 haalt krijgt vier punten. Daarbij wordt wel verondersteld dat alle studenten voor Frans en voor Engels toegelaten zouden worden tot nivo 3, zonder dat ze dat via het CLT nog eens expliciet moeten bewijzen.

Administratief

Ook de melding of de kandidaat gedurende de afgelopen twee academiejaren al dan niet in eerste of in tweede zit geslaagd was, zou in een eenvoudige puntenkwotering van één tot vier gegoten moeten worden. Wie telkens in eerste zit slaagde, krijgt vier punten. Wie twee academiejaren terug nog een tweede zit nodig had, maar het vorig academiejaar in eerste zit slaagde, krijgt er drie. Wie aanvankelijk in eerste zit slaagde, maar het vorig jaar toch een tweede zit nodig had, heeft recht op twee punten. En voor een student die telkens in de septemberzitting slaagde is nog één punt weggelegd.

De bedoeling van zo'n systeemje ligt voor de hand. Wie nooit tweede zit heeft, wordt vrij goed gekwoteerd, of hij nu voldoende of onderscheidingen haalt. Wie wel eens tweede zit nodig

MET GRAFFITI DE MUUR DOOR.

PAASVAKANTIE '89

Rondreis

Berlijn-Leipzig-Weimar-Dresden-Potsdam

Programma: een traject met heel wat historische hoogtepunten zoals het bezoek aan het nazi-koncentratiekamp Buchenwald, de vesting van Königstein, Slot Sanssouci in Potsdam ...

Een reis ook met heelwat contacten met jongeren uit de DDR, op ontmoetingen, fuiven ... Hoe leven jongeren in Oost en hoe leven ze in West?

Een reis waarbij de 25 deelnemers ook nog tijd genoeg hebben voor zichzelf en hun eigen interesses.

Vertrek: zo. 25 maart, Terug: di. 4 april.

PRIJS: 7890 BE.

Geïnteresseerd? Vul onderstaande strook in en stuur hem op naar GRAFFITI, Stalingradlaan 18, 1000 Brussel, of telefooneer 02/512.19.36

Voornaam, Naam:

Adres:

Tel: Leefijd:

- Ik wens meer informatie
- Ik wens deel te nemen aan de reis naar de DDR.

gehad heeft, wordt alvast niet uitgerangereerd. Hij kan nog steeds voor een Erasmusuitwisseling in aanmerking komen, als hij bijvoorbeeld met zijn talenkennis wel hoge punten scoort.

Tot hier toe zou het selectiewerk dus louter administratief werk moeten zijn. Attestjes van het CLT kontroleren, of punten zetten op het slagen in eerste of in tweede zit, is werk dat op de sekretariaten van de faculteiten kan gebeuren. En dat is expliciet de bedoeling: door een soort automatisering van de selectieprocedure kan subjectiviteit en het bevoorstellen van de grote graden-jagers zoveel mogelijk geweerd worden.

Hit-parade

De evaluatie van een motivatie is evenwel niet te automatiseren. Daarom stelt Kringraad voor dat er per faculteit een commissie wordt opgericht, be-

staande uit twee professoren, één assistent en één student. Elk van de commissieleden zou dan ook de motivatie van de kandidaten met een punt van één tot vier moeten kwoteren. De eindkwotering wat de motivatie betreft kan dan het gemiddelde van de afzonderlijke kwoteringen van de commissieleden worden.

Rest aan de commissie enkel nog een eindrangschikking op te maken. Er zijn drie criteria, waarop telkens vier, dus in totaal twaalf punten uit te delen zijn. Op die manier is voor elke bestemming een rangschikking van de kandidaten op te stellen, en zijn de beschikbare plaatsen in volgorde van de scores van de kandidaten uit te delen. Een niet eens zo omslachtige bezigheid. Maar de enige garantie om het Erasmusproject uit de greep van vriendjespolitiek of puntenjagerij te houden.

Benoit Lannoo

B E K E R KOMPETITIE

Sport moet heroïsch zijn. Billen en handen opengereken op een hardbevoren voetbalmaat. Of doorregende sportruitjes en zompig schoeisel. Ook volleybal moet trouwens in open lucht gespeeld kunnen worden. Met verkleumde vingers het leder blijven martelen, of is het omgekeerd. In ieder geval, onder een stralend lentezonnetje is het allemaal niet echt. Maar dat is nog niet tot iedereen doorgedrongen.

We zijn ondertussen bij de kwartfinales terecht gekomen. Alle wedstrijden worden gespeeld op 1 februari, in de namiddag. Hier volgen de precieze tijdstippen.

Voetbal Heren

14.00 u VTK 1 - Thomas Morus
15.30 u Apollon - Pauskollege
17.00 u Wina - Politika 2
18.30 u Germania - Lerkeveld

Minivoetbal Heren

16.00 u VRG - Medika
17.00 u Germania - Pedagogie
18.00 u Apollon - Politika 1
19.00 u Politika 2 - Kampus Irena

Basket Heren

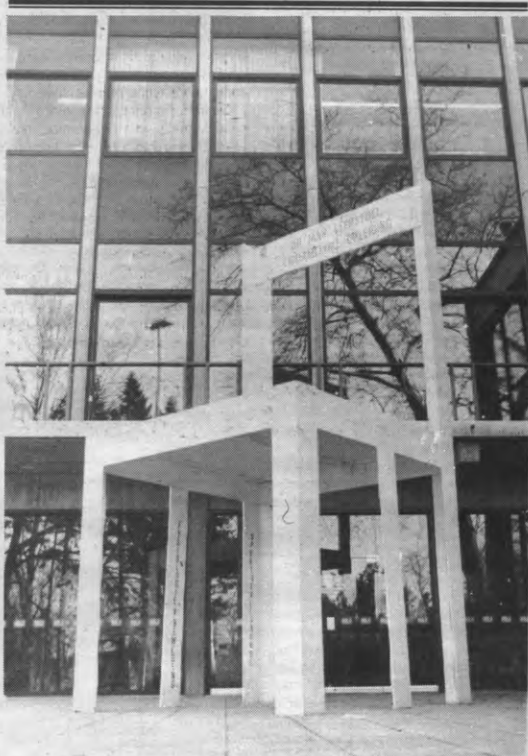
14.00 u Ekonomika - Politika
19.00 u Medika - Chemika
16.00 u Apollon - VRG
17.00 u VTK - LBK

Volley Heren

14.00 u Wina - VRG
15.00 u Apollon - Pedagogie
16.00 u Industria - Lerkeveld
17.00 u Citee - VTK

Volley Dames

14.00 u Ekonomika - Wina 2
15.00 u VRG - Apollon
16.00 u Pedagogie - LBK
17.00 u Wina 1 - Medika

GESTOELD - Wie tot dusver in de mening verkeerde dat er aan het sportkot slechts onderwijs verstrekt werd vanaf bok, ongelijke leggers en startblokken had het goed mis. Onze atletische broeders hadden, zonder dat wij er erg in hadden, al 50 jaar een heuse leerstoel. Die zit! (Foto Hendrik Delagrane)

Johan Leysen, de kleine chemikus

Zonder er een bal van af te weten

Het waren vorige week spannende momenten voor de ploeg rond 'Wittgenstein Incorporated'. Normaal zou men woensdagavond het voorlopige product met het publiek konfronteren, maar het werd donderdag. Wegens een sterfgeval in de familie van de acteur, geraakte men in moeilijkheden met het tijdschema. Tevoren had men op verschillende plaatsen moeten werken (Amsterdam, Brussel en Leuven), en dat betekende telkens weer wennen aan de nieuwe ruimtes. Het had dus echt wel beter mee kunnen zitten. Aan Johan Leysen, acteur van de monoloog, de vraag hoe de voorstelling gegroeid is.

Veto: Heb je geprobeerd je in te werken in het denken van Wittgenstein?

Leysen: «Ik heb een tijdlang de 'Filosofische Onderzoekingen' naast mijn bed liggen gehad. Door de 'Tractatus' ben ik nooit heen geraakt. De regisseur en ik hebben nu toch het voordeel dat we op één of andere manier als wetenschappers beladen zijn. We kunnen ons een zekere frische permitteren. Eigenlijk zijn we net als twee kleine jongetjes die net hun eerste doos 'kleine chemikus' gekregen hebben. We proeven eens wat alles oplevert. Zo zitten we maar over Wittgenstein te praten, zonder dat we er een bal van afweten.»

Veto: In zijn tekst geeft auteur Verburg de visie op Wittgenstein die jij gebruikt voor jouw interpretatie. Hoe anders is de echte Wittgenstein door die twee interpreterende tussenstappen geworden?

Leysen: «De biografische Wittgenstein stond bekend om zijn moeizame en weerbarstige manier van kollege geven. Hij bracht zichzelf in stemmingen, die hem gedachten opleverden. Daarvan sprak hij er maar een aantal uit aan zijn publiek, dat diende als klankbord. De aanwezigen, geen studenten maar een uitgelezen referentiekader, lieten hem toe terug op zijn gedachten te komen.»

«In de tekst van Verburg vind je twee dingen. Er zijn de authentieke woorden van Wittgenstein, overgeleverd via een publikatie van Cyrill Barret. Daarnaast zijn er minutieuze, maar volledig imaginaire beschrijvingen van het verloop van de lessen. Verburg heeft zich erg sekuur toegelegd op de vraag wat Wittgenstein deed om van de ene gedachte naar de andere te komen. Hij legt sterk de nadruk op het performance-karakter van de lessen. Als Wittgenstein onzekerheid wou laten doorklinken in zijn woorden, dan was dat om de aandacht en de concentratie van zijn publiek op te eisen.»

«Regisseur Jan Ritsema en ik volgen die lijn. We hebben ook nauwelijks wijzigingen aangebracht in de tekst. Als een gedachte helderder wordt doordat er beschreven staat hoe je er op komt, dan kun je ze zo beter overbrengen. De schaamteloosheid die Wittgenstein zich permitteerde om tot die gedachte te komen, proberen we parallel te laten lopen met hoe wij te werk gaan. Dit wil zeggen, wij willen niet werken om ambitieus toneel of een goede voorstelling te maken, maar we willen helderder betrachten. De eeksktheid en de zorg waarmee Verburg alles beschrijft, loopt parallel met Wittgensteins betrachtning om de juiste inhouden mee te delen.»

Veto: In de tekst zijn er de authentieke woorden van Wittgenstein naast beschrijvingsgedeelten. Waarom worden de twee gespeeld?

Leysen: «Omdat ze kruisbestuivend werken. De tekst wordt helderder doordat je de omstandigheden kent waarin hij gezegd wordt. Omdat Wittgenstein iemand was die door omstandigheden in de stemming kwam om een tekst te brengen, is het spannend de omstandigheden te beschrijven die tot de tekst leiden. De tekst in de indirecte rede helpt die van de direkte rede.»

«Het is heus niet zo uitzonderlijk om die twee soorten tekst tegelijk te brengen. Hetzelfde doet zich voor wanneer iemand boeiend aan het vertellen is. Dan neemt de verteller ook vaak de houding aan van degene waarover hij het heeft. Je ziet dat bijvoorbeeld in een mop, waar de verteller zich helemaal inleeft in zijn personage.»

Veto: Je doel is een parallelie te verkrijgen tussen jouw acteren en Wittgensteins doceren. Maar Wittgenstein maakt zich overal van los, terwijl jij vastzit aan je tekst. Kan je dat doel dan ooit wel bereiken?

Leysen: «De paradoks waar je op wijst, is die van het toneelspel. Doen alsof ik het bedenkt, behoort in dit geval tot de afgesproken toneelwerkelijkheid.»

«Toch is er ook ruimte voor improvisatie. We hebben nauwelijks een mise en scene bedacht. Wat ik doe, hangt af van wat ik op dat moment nodig heb. Dat heeft dan weer te maken met wat er voorafgaat en wat volgt. Van de vrijheid om op het moment zelf keuzes te doen, wil ik gaandeweg wel meer gebruik gaan maken.»

Veto: Gaat het, vanwege de parallelie tussen Wittgensteins denken en jouw acteren, nu eigenlijk om filosofie, om het verloop van de activiteit van het denken of die van het acteren?

Leysen: «De opvoering gaat zeker over een filosoof en de manier waarop hij denkt. Dat is wat ik moet overbrengen: tonen hoe hij denkt. Vandaar het 'Incorporated'. Ik moet die voorstelling zo helder mogelijk naar het publiek brengen.»

«Misschien gaat het tegelijk ook wel om de akt van het acteren. We plegen een onderzoek naar het acteren in zijn kaalst mogelijke vorm, namelijk het tonen. In die zin is wat ik doe het best te vergelijken met het bodaverhaal in de tragedie. Daar arriveert een boodschapper om te vertellen wat er ergens gebeurd is. Ook ik moet doen alsof ik een bovenmenselijk geheugen heb en alles precies uit de doeken kan doen.»

Veto: Je spreekt vaak over helderheid en kaalheid. Wat bedoel je daar eigenlijk mee?

Leysen: «Als ik Wittgenstein en Verburg voldoende bezit van me laat nemen, als ik niets anders ben dan een doorgever en als ik me niet concentreer op hoe het doen, dan is het gegeven op zich zo mooi dat je het goed gaat spelen. Kaalheid is dan: niets aanbrengen buiten wat er staat. Dat moet je zo helder mogelijk vertellen. Uit de repetities blijkt dat dit momenten van schoonheid en ontroering oplevert die je niet aangebracht hebt.»

«Ritsema is het type regisseur dat zich interesseert voor mooi doordleefde toespel. Daarom ben ik naar hem toegestapt. Ik had behoefte om eens iets in die zin te doen. Als free-lancer word je veel gevraagd voor dingen waarvan men

denkt dat je ze wel kan. Om de zaken fris te houden, moet je op tijd eens kijken wat je nog niet kan. In mijn geval is dat die kaalheid, want er is durf voor nodig om daarmee tot interessante resultaten te komen.»

«Ons werk kun je samenvatten als het kaalslaan, het afhaken en het wegbliven van de ijdelheden die je aanbrengt. Er gebeurt, verbloemd in het acteren, veel onwaarsachtig op toneel. Eerlijk gezegd, heb ik daar zelf ook wel kaas van gegeten. Het is moeilijk om die onwaarsachtigheid te vervangen. Meestal zet men een andere onwaarsachtigheid of een stileren in de plaats.»

Zompig

Veto: Wat is het verband tussen de kaalheid en de scenografie van Herman Sorgeloos?

Leysen: «De ruimte is een probleem. Ik beschrijf wel uitgebreid de uiterlijke omstandigheden, maar ik ben niet echt een personage dat op een bepaalde

plaats zit te vertellen. Daarom kun je niet, zonder in een raar soort anekdotiek te vervallen, een concrete lokatie bedenken. De enige link naar de echte Wittgenstein-omgeving is een Spartaans strandtoeltje, waarin hij placht te doceren.»

«De ruimte die Herman ontwierp, is dienstbaar aan onze bedoelingen. Het is een omgeving. Het licht daarin heeft als functie elke associatie die je klicheematig aan filosofen vastmaakt, zoals het zompige, moerassige en hermetische, te vermijden.»

Veto: Waarom moet dat zo per se vermeden worden?

Leysen: «Omdat Wittgenstein zelf niet aan het klichee van de filosoof beantwoordt. Bij hem is alles helder en licht. Hij gebruikt ook niet één moeilijk woord. Alleen, de verbandingen die hij maakt, zijn merkwaardig en onnavolgbaar. Hij begint vragen te stellen waar de anderen ophouden.»

Veto: Iemand gaat over Wittgenstein vertellen. Welke instantie is eigenlijk die verteller?

Leysen: «Dat is een vraag die ons tot nu toe dagelijks bezighoudt. Die persoon bestaat niet. Het is wat Ritsema een zweepende persoon noemt. Het is niet iemand. Van het ogenblik dat ik volgens de konventie iemand ben op de scène, speel ik een rol. Terwijl ik in dit stuk geen rol speel. Het heeft eigenlijk meer van een lezing dan van een stuk. Als iemand een goede lezing geeft, maak je je geen zorgen over de voorbereidingen van die man op die avond. Tijdens zijn lezing zie je hem niet als een personage. Het gaat om wat er gezegd wordt.»

Geert Sels

ALLES KAAL SLAAN

Kolleges zijn vaak saai. Zeker die van filosofie. Toch hebben acteur Johan Leysen en regisseur Jan Ritsema elkaar gevonden om een toneelopvoering te maken over de spannende colleges van Ludwig Wittgenstein. Het materiaal leverde interessante mogelijkheden: beschrijvings- en tekstgedeelten uit een filmscenario zouden elkaar ondersteunen om Wittgensteins denkactiviteiten zo helder mogelijk te tonen. De try-outs in het Stuc waren, zowel voor acteur als publiek, een belangrijke test.

De gegevens heeft men sober geënceneerd. Een vierpanelige wand bakent het speelvlak af, maar laat een gedeelte van de achterliggende ruimte zichtbaar. Een zwart gat, het zuigt de nieuwsgierigheid van de toeschouwer naar zich toe. Vanuit deze zone komt een man op. Zwart pak over een witte t-shirt. Een merkwaardige combinatie. De kleding van de wereldvreemde filosoof? Wittgenstein? Hij gaat zwindend zitten. Gespannen en gekoncentreerd, rimpels in het voorhoofd. De stilte zal in de rest van het stuk nauwelijks nog voorkomen, de rimpels zullen niet meer verdwijnen.

Autistisch

Eens op zijn filosofenstoel gezeten, sleurt Leysen ons tegen een hels ritme door Wittgensteins colleges. Of het nu om beschrijvings- of tekstgedeelten gaat, de spanning van de gezichtspieren blijft behouden. Dit, tesamen met de bewegingen bij het verzitten en het uitspreken van de tekst, zijn de enige activiteiten die plaatshebben. Veel meer moet er ook niet worden gespeeld. Wat in de beschrijvende tekst gezegd wordt, hoeft niet nog eens met een handeling geïllustreerd te worden. ('het publiek bestaat niet hoofdzakelijk uit autistische mensen', Johan Leysen). Daarom worden de beschrijvingen overgelaten aan de fantasie van de toeschouwer. Die moet er maar een werkelijkheid mee bouwen. Zeggen is zijn.

Precies daar gaat het mis. Het tempo ligt zo hoog dat horen en verstaan er bij inschieten. Gewoon op het gehoor is het al moeilijk een onderscheid te maken tussen de verschillende soorten teksten. Ze verstaan is nog een stap moeilijker. Eveneens ten gevolge van het hoge tempo, hebben de momenten van ontroering en schoonheid geen tijd om door te kunnen werken. De trein raast verder en wie blijft staan om even van het landschap te genieten, kan niet meer mee. Bij dit alles verliest Leysen soms zelf de pedalen. Een aantal versprekingen zijn er het bewijs van.

Op die manier komt er natuurlijk niet veel terecht van de doelstellingen die men voor ogen had (namelijk: als men de omstandigheden kent waarin de gedachten tot stand komen, dan wordt de gedachte klaarder). Doordat de gedachtengang steeds onderbroken wordt voor toelichtingen omtrent de omstandigheden, is het niet meer mogelijk het betoeg te volgen. Dat was misschien zelfs al het geval zonder beschrijvingen tussendoor.

Glans

Als er zoveel informatie verloren gaat, kan men zich de vraag stellen of het wel mogelijk is dat de beschrijvingen helpen om het betoeg te verhelderen. Als het verstaan van de redeneringen niet centraal staat, dan ligt de sleutel van deze opvoering wellicht in de laatste lijnen. Daar wordt gezegd dat Douglas het betoeg misschien niet begreep, maar wel Wittgensteins bedoeling om door alles kaal te slaan door te dringen tot de eenvoud van de glasheldere inhoud. Zo gezien is het hoge tempo een gepaste uitdrukking van de dominerende rol die Wittgenstein speelde in zijn colleges. Zonder hun leermeester te kunnen volgen, was het publiek van Wittgenstein getuige van een denker die doordrongt tot waar hij wou zijn. De verhouding van Leysen tot zijn publiek is op dat vlak al net het zelfde.

'Wittgenstein Incorporated' is een opvoering waarmee een hardnekkig gevecht geleverd moet worden. Wie de tekst echt wil begrijpen moet hem voorhand een paar keer lezen en zich het verzameld werk van Wittgenstein aanschaffen. Wie daartoe de moed niet heeft, kan nog wel getuige zijn van de uitputtingslag tussen Johan Leysen en een zware, lange tekst. Maar ook dan blijft het een voorstelling die je beter twee dan één keer ziet. Voor wie ze nog niet gezien heeft, is er dus een massa werk in het vooruitzicht. (GS)

Wittgenstein Incorporated

DEZE WEEK IN

PANORAMA

DE 25 MOOISTE DOEKEN VAN DALI

Een kijk op kunst

Mecenas leest voor uit eigen werk

Elke kring heeft zo zijn tradities. Germanisten houden een feestweek, pedagogen houden broodmaaltijden en kunst-historici houden lezingen. Dit jaar heeft Mecenas zijn lezingen gebundeld tot een heuse reeks. 'Een kijk op kunst' begon op 19 januari en loopt nog, om de twee weken, tot 15 maart. Jan Hoet en aanverwanten staan niet op de affiche. De lezingen worden verzorgd door het eigen volkje: recent afgestudeerde kunsthistorici stellen hun tesis aan het publiek voor. Als er publiek is natuurlijk.

Twee weken geleden stond de eerste lezing op het programma: *Over enkele allegorische olieverfschetsen van Rubens en hun samenhang met de Hendrik IV-cyclus*. In de zaal zaten hooguit twintig belangstellenden. Wie de titels van de volgende lezingen overloopt mag vrezen voor een blijvend gebrek aan belangstelling. *Brokaatpatronen op de schilderijen van Hans Memling of Kwaleitslegwerk uit de gouden eeuw: zorg en trots van het Brusselse wandapijntencentrum*. Dat zijn geen titels om de grote massa te lokken.

Die grote massa lokken is echter niet de voornaamste betrachtning van de organisatoren. Met hun lezingenreeks mikken zij in de eerste plaats op het eigen publiek, de kunsthistorici. Daarom wordt er geopteerd voor onderwerpen die de buitenstaander misschien vrij eng en gespecialiseerd overkomen. Lezingen over *Het impressionisme, Salvador Dali of De pop-art* spreken evenwel niemand van de eigen kring aan. Dergelijke ruime onderwerpen leiden immers tot - voor kunsthistorici - te oppervlakkige verhalen die, in het beste geval, louter herkauwen wat hen in de kandidaturen al uitvoeriger is verteld.

Bagage

Het klinkt misschien elitair dat men eerst voor het eigen kunstvolkje wil zorgen, maar voor de organisatoren lijkt het niet meer dan normaal. Er worden immers al vaak genoeg heel algemene lezingen gehouden. We hebben Mecenas niet

nodig als we iets over *De schilder Rubens* willen horen.

Nu is het wel zo dat er voor de eerste lezing weinig kunsthistorici zijn komen opdagen. Er waren echter verzachtende omstandigheden: de eerste kandidatuur stond voor de proefexamens, tweede kan vertrok op reis naar Firenze en de licenties hadden de lezing al eens gehoord op een studiedag.

Dat alles wil niet zeggen dat de lezingen voor een breder publiek niet interessant kunnen zijn. Volgende woensdag staat er bijvoorbeeld *De verspreiding van het Bauhaus-idee in 2 Belgische tijdschriften* op het programma. Een onderwerp dat wellicht meer aanspreekt dan Rubens' allegorische werken. Volgens de organisatoren ligt de moeilijkheidsgraad van de lezingen trouwens zeker niet te hoog, toch niet voor studenten met 'enige' culturele bagage. Er wordt niet over de petjes heen gepraat.

In de voorbije jaren stond er al eens een grote naam uit het kunstwereldje op de affiche. De kring merkte echter dat dat nog geen garantie was voor een ruime belangstelling. Vaak hadden de organisatoren hun budget besteed aan het overtuigen van de spreker zodat de middelen ontbraken om enige ruchtbaarheid te geven aan de gebeurtenis. Met rode schaamte-wangetjes werd de organisator van Europalia dan voorgesteld aan een eerder lege zaal.

Aarzelend

Mecenas heeft dan nu het idee opgevat jonge afgestudeerden uit te nodigen. Er werd aanvankelijk vrij aarzelend gereageerd. De studenten die de beste (hoogst gekwoteerde) thesen hadden geschreven, reageerden het eerst. Zij zijn immers vaak het zekerst van en het meest tevreden over hun tesis, en bijgevolg ook het meest geneigd om ermee naar buiten te treden. Mecenas heeft de reacties eigenlijk niet moeten selecteren volgens criteria als relevantie of representativiteit van het onderwerp. De selectie is "vrij natuurlijk" gegreed; zij die het eerst reageerden hadden ook de beste waar." Nu de spits is afgebeten verwacht Mecenas voor de komende jaren wel meer aanbiedingen van studenten die hun tesis willen voorstellen. Benieuwd

hoe Mecenas dan zijn sprekers zal uitkiezen.

Tenslotte is de opzet van de lezingenreeks ook in het bijzonder interessant voor de kandidatuurstudenten kunstgeschiedenis. Zij kunnen er zien en horen hoe een tesis tot stand komt. De sprekers leggen immers uit hoe zij aan hun onderwerp kwamen, hoe ze het aanpakten, uitwerkten ... Metodologisch heel interessant dus. En zo hoopt de kring zijn aantal tesisstudenten in de toekomst tot een minimum te beperken. Applaus.

Bart Dobbelaere

'Een kijk op kunst': tweewekelijkse lezingen in het Sencie-instituut 00.28, Ravenstraat 46, om 20.30u. Inkom gratis. Woe 1 feb.: Carl Van Cammeren over 'De verspreiding van het Bauhaus-idee in twee Belgische tijdschriften uit de jaren '20: Het overzicht en 7 arts'

Een Valentijntje Dé attentie

Val een Zoekerje in voor Valentijn
Een rooster is te verkrijgen op ons adres
Het kost je 50 frank

The Elusive Sign

Als je nu zegt, is het al voorbij

Na de pareltjes die bedoeld waren als kennismaking met de 'verborgen' Russische cinema, wil het Stuc haar publiek er met een volgend filmproject van overtuigen dat avant-garde meer is dan alleen maar wat gelul en geëksperimenteer ver voorbij de grens van het zinvolle. Dit project met de prestigietitel *The Elusive Sign* concentreert zich volledig op wat de Britse 'enfants terribles' in de jaren 1977 tot 1987 fabriceerden, zowel op het vlak van film als op dat van video. Naar het schijnt een turbulente periode.

Avant-garde is nooit 'nieuw' in de letterlijke zin van het woord. Elke vernieuwende avant-garde beweging draagt telkens een stuk van haar voorganger met zich mee, zodat de richting van de nieuwe stroming vaak al voorhand vaststaat. Ze gaat telkens radicaal in tegen de heersende artistieke waarden en standaardnormen. Ook in de Britse avant-garde film zijn dergelijke breuklijnen zichtbaar. In de jaren zeventig waren jonge cineasten enkel geïnteresseerd in 'het formele aspect van de filmconstructie, daarbij soms nauw aangehouden bij het minimalisme. Heel eigenzinnig keken ze neer op de kitschkultuur uit Hollywood, maar ook de zogenaamde kunstfilms van Godard en Bergman vonden in hun ogen geen genade. Op het eind van de jaren zeventig werd deze groep filmmakers dan weer tegengesproken door bewegingen die het met deze visie totaal niet eens waren. Er was een sterke klik van vrouwelijke regisseurs met een eigen distributiecentrum gestart. Deze vrouwen zochten in het medium zeker geen spreekbuis voor het feminisme. Ze waren veeleer op zoek naar een authentieke uitdrukkingwijze om de vrouw en haar ervaringswereld in beeld te brengen, en daartoe vonden ze de enge strukturalistische visie ontoereikend. Bovendien vormde zich stilaan een nieuwe generatie die deze op het formele gerichte structurering als manier van werken meer dan voorbijgestreefd achtte. Het gevaar voor manierisme was immers groot. De films kregen weer een verhaal, en wel vanuit een meer persoonlijke benadering.

dat ze de relatie met de kijker (voor zover er een kijker geïnteresseerd was) volledig hadden verwaarloosd. Dat had uiteindelijk ook geleid tot het 'vermoeden' van de underground-film. Daarom was het van dan af weer 'in' om regisseurs als Godard, Pasolini en Fellini de hemel in te prijzen. In elk geval was alles gepermitterd, op voorwaarde dat het de artistieke 'voorouders' zou schokken. Het is duidelijk dat achter de slingerbewegingen die de Britse avant-garde in deze periode onderging geen groots theoretische motieven werden gezocht. De drastische ommekeer, die telkens weer terugkeert, was vaak niet meer dan de doorslag van een diep gewortelde generatiekloof.

Televisie

Hoewel de meeste avant-gardisten hun werk beschouwen als een wetenschappelijk experiment of als uitwisselingsproduct onder collega's, blijft het beperkte publiek dat zij bereikten toch een handicap. Niet in het minst omdat de film wordt benaderd als een constructie en niet als het spiegelbeeld van de realiteit of van wat dan ook, eist de filmmaker ook veel van zijn publiek.

De conservatieve televisie in Groot-Brittannië is bekend om haar fanatisme in het weren van radicale ideeën en heeft tot hertoe slechts weinig tegemoetkomingen gedaan aan de jonge groep avant-gardisten. De oprichting van *Channel 4*, dat op 'The Eleventh Hour' wél vernieuwend materiaal toont, was een lichtpunt, hoewel de impact van dit net beperkt blijft. Anderzijds hebben regisseurs als Peter Greenaway en Derek Jarman, die toch bekendheid verwerven bij het grote publiek, de Britse avant-garde meer toegankelijk gemaakt.

Generatiekloof

Begin jaren tachtig doken er bijgevolg regisseurs op zoals Cerith Wynn Evans en John Maybury die zich op alle mogelijke manieren wilden onderscheiden van hun voorgangers, de zogenaamde 'strukturalisten'. Dergelijke drastische omwenteling was voor die tijd trouwens niet ongewoon. Ook op andere domeinen, zoals de beeldhouw- en schilderkunst, werden de 'vrouwen' weer dominant, terwijl abstractie vanaf dan als ongewenst werd beschouwd. De nieuwe regisseurs vullden 16 mm-film voor super 8 film, tot dan toe nooit gebruikt door filmmakers die zichzelf al serieus namen. In hun creaties, die vaak naar surrealistische symboliek overhielden, gebruikten ze muziekassettes voor het geluid. Deze nieuwe generatie was er van overtuigd dat hun voorgangers zich al te zeer hadden laten leiden door het experimentele aspect van het filmen,

PLOTS - Theater maken is in dit land geen sinecure. Kleine gezelschappen kunnen vaak slechts het hoofd boven water houden als meerdere instanties de handen in elkaar slaan. Voor de jongste produktie van Dito Dito, Plots/z, kwam een zogenaamd "uniek samenwerkingsverband" tot stand tussen het Nieuwpoorttheater, Monty, de Beursschouwburg en het Stuc. Dat klinkt heel mooi, maar helaas is het resultaat niet meteen een hoogvlieger te noemen.

Voor de tekst van 'Plots/z' tekende opnieuw acteur Willy Thomas. Die bevat alle ingrediënten die Thomas eigen zijn: speelsheid, zwaarte en luchtig gebabbel, maar ook tederheid die naar de keel grijpt. Soms levert dit aangrijpende hoogepunten op. Meestal echter verandert het gebabbel tot geulter en slaat de tederheid in sentimentaliteit om. Voeg daarbij nog een verhaaltje dat weinig om het lijf heeft en het stuk is al op voorhand slecht vertrokken. Aan dat verhaal valt trouwens geen touw vast te knopen. Zoiets irriteert wel eens een keertje en op zulke boeiende momenten krijgt 'Plots/z' zowaar de allure van een mini-thriller. Helaas zijn

deze momenten schaars: meestal tast je volledig in het duister en is er niets meer dan vervelend gewauwel te horen. Als het stuk dan plots, nogal abrupt gedaan is, krijg je een Aha-Erlebnis van 'Zo zit het in elkaar, wat aardig!', maar dat gevoel komt niet een beetje laat: je hebt je een uur zitten vervelen.

Een en ander heeft ook wel te maken met de wijze van opvoering. Dito Dito probeert de zaak luchtig en speels te houden. Een typisch voorbeeld daarvan zijn euforische monologen over vriendschap die uit de 'O Mensch!'-lyriek van het expressionisme lijken te zijn gehaald. Het geeft een effect van kneuterigheid, en de hoogdravendheid van de acteurs doet daar nog een schepje bovenop. Vooral Willy Thomas heeft daar last van. Els Olaerts bezigt zien is daarentegen een verademing. Dito Dito heeft wel iets, maar het wil er blijkbaar niet uitkomen. Hoed u nog voor het walig kitscherige decor, woensdag en donderdag in het Stuc, 20.30 u. (JR)

SENSE - Hou op met steek te houden. Waarom 'Stop Making Sense'? Waarom Politika en DAF? Waarom een rockfilmweek? Waarom Rock 'n Rebel? Waarom leven wij? Waarom zo'n idioot onderschrift? Waarom Veto? Waarom kijkt u niet meteen in onze agenda wanneer die verrekte films gedraaid worden en vooral waar? Waarom, waarom?

Politika en DAF presenteren rockfilms

Naaktlopers en bloemenkinderen

Rock en film. Het is niet altijd een geslaagd huwelijk. Veelal draait het om flinterdunne verhaaltjes waarin popidolen opdraven die de massa naar de bioscoop moeten lokken. Met cinema heeft het zelden iets te maken. Grof geld is het enige dat telt. De tijdelijke populariteit van trends of figuren wordt uitgemolken, in vakkingen heet zoiets *exploitation*. Dat het ook anders kan, dat een rockfilm een authentiek en waardevol beeld kan ophangen van de leefwereld van de jeugd willen Politika en DAF bewijzen met hun reeks *Rock 'n Rebel*, een rockfilmweek.

De opzet vloeit voort uit het idee om iets te brengen rond jongerenkultuur, aldus Stefan Vanoverbeke (Politika). In de jaren vijftig ging de jeugd zich een eigen identiteit aanmeten, gekenmerkt door een zich afzetten tegen de wereld van de ouders. James Dean en Marlon Brando waren de absolute helden en het duurde niet lang of het rebelse in de hele sfeer vond een stem in de opkomende rockmuziek. Sindsdien zijn rock, jeugd, onvrede en verzet onlosmakelijk verbonden geweest. Om van die hele evolutie een beeld te schetsen, koos Politika voor een serie rockfilms in de ruime zin van het woord. Er zitten concertfilms tussen maar ook films die de muziek zijdelings binnenhalen. Er werd naar een evenwicht gezocht tussen beide strekkingen.

Pioniers

Voor de realisatie van het project werd De Andere Film aangezocht. In gezamenlijk overleg werden de voorstellen afgewogen. Behalve persoonlijke voorkeur, speelde ook de praktische haalbaarheid mee: sommige films waren niet beschikbaar of moeilijk te vinden, voor andere waren er problemen met de juridische kant van de zaak. Binnen de tijdsperiode van één week was een volledig en genuanceerd beeld uiteraard onmogelijk. Het programma moet dan ook gezien worden als een gebalde, maar representatieve greep uit het kolossale aanbod.

Maandagavond bijten de fifties de spits af. De pioniers zijn vertegenwoordigd door twee films. *Blackboard Jungle* houdt het muzikaal bij *Rock Around The Clock* van Bill Haley tijdens de openingssekkwenties maar kwa sfer *ademi* de film gewoon rock. Het thema (rebelse scholieren en jeugdkriminaliteit) sloeg in als een bom en menige cinemazaal stond in rep en roer. Het hek

was van de dam en de producenten roken geld. Gevolg: er kwam een heuse vloedgolf van (middelmatige) rockfilms. Slechts eenje viel op in positieve zin: *The Girl Can't Help It*, in kleur en scope. Zeer interessant blijft die film omdat de betere acts van het moment er hun opwachting in maken: Gene Vincent, Eddie Cochran, Little Richard. De ellendige 'Let's Twist Again'-films en Cliff Richard niemendalletjes worden met recht en reden niet in de reeks opgenomen.

Mods

In de jaren zestig zien we dat het centrum van de pop zich van Amerika naar Engeland verplaatst. Beatles, Stones, Kinks en Who domineren het rockland. Die laatste twee groepen waren de koryfeën van de Britse *mods*, in parka's gehulde smotneuzen die de straten afschuimden op hun Vespa's. De legendarische knokpartijen tussen rockers en mods vormen het decor voor *Quadrophonia*, een magistrale evokatie van die periode. De prent dateert uit 1979 maar is geenszins als nostalgisch af te doen. Het is een nuchter en geslaagd tijdsdocument en zonder twijfel een van de beste rockfilms. Voornamelijk *The Who* zorgt voor de muziek en we zien Sting in een van zijn eerzame rollen.

Daarna hadden we 'Performance' moeten krijgen, het psychedelisch-bizarre verhaal waarin James Fox en Mick Jagger elkaars alter ego vertolken. Er is echter een en ander misgelopen met de verzending van de kopie. De verdeler blijkt zomaar eventjes een spool te missen. Tegen zulke overmacht is geen enkel organisator opgewassen. Exit Performance, lang leve *A Hard Day's Night*. De schuldgevoelens die de programmatoren hadden omdat er geen Beatles-film op het lijstje stond, zijn weggerukt nu deze film ter vervanging getoond wordt. Want hoe je het ook draait of keert: The Beatles zijn de absolute top en dus niet te negeren. 'A Hard Day's Night' is bovendien een mijlpaal in de geschiedenis van de muziekfilm. Richard Lester heeft met een gedurfde vormgeving de grenzen van het genre verlegd. De fab four verschijnen als aparte personages, het kamerwerk en de montage zijn vinnig, kortom dit is geen rockfilm van dertien-in-een-dozijn.

Hippie

Wie '68 zegt, zegt hippies, zegt Woodstock. De registratie van dit drie dagen durende festival is waarschijnlijk niets minder dan een monument voor de hippiegeneratie. Via allerlei technieken (inzoomen, split screen) worden zowel het podiumgebeuren als het publiek in beeld gebracht. Tijdens drie uur film krijg je dus zowel Jimi Hendrix en Joe

Cocker als junkies, naaktlopers en bloemenkinderen te zien. Voor de huidige generatie Leuvense studenten een unieke kans om het legendarische langharige wuurschuwe tuig in volle glorie te aanschouwen. Na de filmvoorstelling gaat het trouwens Belgisch Congo-waarts voor een fuif in de sfeer van de films: rock 'n rebel uit sixties en seventies. Behalve uit financiële overwegingen is de fuif ook opgezet om een extra *touch* aan de filmweek te geven.

Donderdag tenslotte zijn we al eind jaren zeventig aanbeland en dat betekent het hoogtepunt van de reeks: *Rude Boy*, een film rond The Clash. Het verhaal volgt de lotgevallen van een werkloze jongen die rondloopt in het zietloegende Engeland van Maggie Thatcher. Als hij roddie van The Clash wordt, zien we die groep live aan het werk. Tegen de achtergrond van de grauwe ellende komt de ruwe en gewelddadige kracht van deze politieke punkrockgroep zeer scherp naar voren. Nog nooit eerder in Leuven vertoond en onder geen beding te missen.

Krachttoer

Afsluiter is de Talking Heads-film *Stop Making Sense*. Een verbluffende en visueel hoogstaande registratie van een optreden van de groep in Hollywood. Registratie is een verkeerd woord voor wat Jonathan Demme in samenspraak met Heads-brein David Byrne heeft uitgedokterd. Podiumopstelling, concertopbouw, attributen, montage, *alles* lijkt wel uitgekend te zijn om bij te dragen tot deze filmische krachttoer. Tot nader order is er geen beter concertfilm.

Dat 'Stop Making Sense' niet echt in het rijtje past, erkennen de organisatoren. Immers, de film schetst hoegenaamd geen beeld van enige bloeiende jeugdkultuur. Het lapidaire antwoord van de programmatoren: er is geen jeugdkultuur meer. De enige dingen die nog bewegen zijn de rap en hip-hop stromingen in Amerika maar dat zijn *zwarte* kulturen en dat is een verhaal apart. Toch wilden de mensen van Politika en DAF niet als rasechte ouwe zakken deklaren dat "er nu niks is en vroeger was het allemaal beter". Daarom toch de Talking Heads film, ontgenspreklijke en vernieuwende, invloedrijke groep.

Uiteraard is het mogelijk op de programmatie een paar opmerkingen te maken. Maar in het beperkte kader van één week krijgen we toch een aardige staalkaart rockfilms voorgeschoteld. Godzijdank zijn de diskofilms en de afgruselijke rock-opera's achterwege gebleven. Een initiatief met een aanzienlijke kans op succes dus, en wie weet wel voor herhaling vatbaar.

Tom Ysebaert

17 AGENDA

Samenstelling: Alexandra Meis

Maandag 30 januari

- 20.00 u **OPTREDEN** Hans De Booij, in de Grote Aula, org. Economika.
- 20.30 u **FILM** Wanda (Barbara Loden, 1971, VSA), over het leven van een vrouw uit de onderste laag van de Amerikaanse samenleving, in het Stuc, ink. 80/100, org. Stuc.
- 20.30 u **FILM** Blackboard Jungle van Brooks, in aud. Vesalius, org. DAF en Politika.
- 22.30 u **FILM** The Girl can't help it van Tashlin, in aud. Vesalius, org. DAF en Politika.

Dinsdag 31 januari

- 20.00 u **SCHRIJFVOND** Brieven worden geschreven naar politieke en gewetensgevangenen, in UP Jan Stasstr. 2, org. Amnesty International Leuven.
- 20.00 u **DEBAT** Abortus, een kwestie van leven of dood, met o.m. prof. Pensaer (emeritus KUL), prof. Amy (VUB), L. Herman-Michielsen (PVV), in de Kleine Aula, Hogeschoolplein, org. KVHV.
- 20.00 u **TEATER** Hotel Paradiso van G. Feydeau, uitgevoerd door KVS, in stadsschouwburg, org. CC Leuven.
- 20.15 u **VOORDRACHT** Kroegbegeleiding, in Pedagogisch Instituut, Vesaliusstr. 2, ink. 60, org. LLK.
- 20.30 u **OPTREDEN** The Mark Revier New Orleans Jazzband met Eddy Sabbe prolongeert haar traditie op de zolder, in Tervuursevest 101, ink. 50/100, org. De Spuyse.
- 20.30 u **TEATER** Plots/z van Dito Dito (Els Olaerts, Guy Dermul, Mieke Verdin en Wily Thomas), in het Stuc, ink. 150/200, org. Stuc.
- 20.30 u **FILM** Quadrophonia van Roddam, in aud. Vesalius, org. DAF en Politika.
- 22.30 u **FILM** A Hard Day's Night van Lester, in aud. Vesalius, org. DAF en Politika.

Woensdag 1 februari

- 12.30 u **KONCERT** Orgelconcert: Stanislas Deriemaeker, katedraalorganist van Antwerpen brengt werk van o.a. Bach, Cornet en Van den Kerckhoven, in Sint-Jan-de-Doperkerk, ink. gratis, org. Kultuurcommissie KUL.
- 20.00 u **DEBAT** Hoe blind is vrouwe Justitia?, over politieke benoeringen in de magistratuur, met minister Wathelet, Delva (voorzitter Arbitragehof), prof. Storme (voorzitter Vlaamse Juristenbeweging) en rechter Palms (Nationale Commissie Magistratuur), in de Valk, aula Zeger van Hee, org. ILSA.
- 20.00 u **SONGFESTIVAL** Interkulturel Songfestival, in de Manhatten, org. LBK.
- 20.30 u **FESTIVAL** Plots/z van Dito Dito (Els Olaerts, Guy Dermul, Mieke Verdin en Wily Thomas), in het Stuc, ink. 150/200, org. Stuc.
- 20.30 u **FILM** Woodstock van Wadleigh, in aud. Vesalius, org. DAF en Politika.
- 20.30 u **LEZING** Carl Van Cammeren over De verspreiding van het Bauhaus-idee in de tijdschriften van de jaren '20, in MSI 00.28, Ravenstr. 46, ink. gratis, org. Mecenas.

Donderdag 2 februari

- 20.00 u **KONCERT** Harmonieorkest Lemmensinstituut olv Karel De Wolf, met werken van o.a. J. Segers, D. Shostakovich, T. Huggens, in Herestr. 53, ink. 120/180, org. Lemmensinstituut.
- 20.30 u **FILM** Rude Boy van Hazan, in aud. Vesalius, org. DAF en Politika.
- 20.30 u **TEATER** Plots/z van Dito Dito (Els Olaerts, Guy Dermul, Mieke Verdin en Wily Thomas), in het Stuc, ink. 150/200, org. Stuc.
- 20.30 u **TEATER** Cassandra naar de roman van Christa Wolf, gespeeld door Southern Comfort, bewerking en regie van Paul Binnerts, in aud. Minnepool, K. Albertstr. 50, ink. 150/300, org. Kultuurcoördinatie KUL.
- 22.30 u **FILM** Stop Making Sense van Demme, in aud. Vesalius, org. DAF en Politika.

Maandag 6 februari

- 19.45 u **FILM** The Outlaw, Josey Wales (Clint Eastwood, 1976, VSA), in Alma 3, ink. 50 (met maaltijd: 120), org. VTK.
- 20.00 u **LEZING** Profien en Provincialen waarin prof. K. Van Lerberghe op zoek gaat naar het gouden beeld van Annuntium en Tonny Oost spreekt over de problemen van de stadsarcheologie, in MSI 00.14, Ravenstr. 46, ink. 40, org. Alfa.
- 20.00 u **SCHRIJFVOND** Brieven worden geschreven naar politieke en gewetensgevangenen, in kafé Rejean op hoek Tiensestr. met Geldenaaksevest, org. Amnesty International Kessel-L.

TENTOONSTELLINGEN

- Guido Verstreken:** van woensdag 1 februari tot donderdag 3 maart in het UZ. Gasthuisberg.
- Salvador Dalí:** van woensdag 1 februari tot vrijdag 24 maart in Faculty Club, alle werkdagen van 10.00 tot 12.00 u en van 15.00 tot 19.00 u.
- Hugo Duchateau:** van 31 januari tot 24 februari in expozaal L & W, van 12.00 tot 18.00 u en in weekend van 14.00 tot 18.00 u.

Vroeger, toen wij nog open waren, was het leven een stuk eenvoudiger. Zeg je een stoot van een apin, je besprong ze gewoon. Nu kan zoets niet meer. Eeuwen en eeuwen van kultuur hebben onze driten betuoged en er zijn nu verjinderde gedragspatronen geschapen om zich tot de andere sekse te richten. Bijvoorbeeld: Veto's voltreffende Valentijntjes. Wie bij de slows altijd bot vangt of niet verder komt dan "van waar zijt ge?" wordt in dit eigenste blad de kans geboden om zijn hartsoodschap over een volledig zoekertjes-kadertje uitgesmeerd wereldkundig te maken en zodoende de aanbesteden te bereiken. Valentijn met de vorvetaire v van vijftig frank, geen geld voor de aanzet tot iets *moais*. (Foto HD)